

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

SKICA ZA MOJU SMRT

... i smrt će doći

Ko da se i sama ledenicama uplela
u gvozdene rešetke, na mjestu prozora
pa samo gledala, s nadzemna vrha
moje podzemne ćelije
umjesto moga pokoja, kako
svu noć škropi ledena hrđa
po željeznom krevetu
bez madraca i postelje
i bez moje, ljudske
ljuske

Ili se samo gradila, gore na stropu
da ne vidi kako moje tijelo
sklupčano dolje na ćelijskom pragu
grabi, zadnjim trzajima, ostatke topline
nekog davnog ljeta, ušuljana
kamenim stubištem
u podzemlje starog zdanja
reda
i poretka

... ili joj bi naređeno, u zadnji čas
da odloži
ili ...

Svakako, ne siđe!

Sjećam se, ko jučer
da je odozgo
kroz mrzlu prazninu rešetaka
cvilio Bezdán

Al' i da u njima, dok je iz njih kapala gara
nije bilo upleteno Njezino lice, već samo
nježna, sjenka Smrti

Samo nijemi otisak života
u samici u kojoj je za me umro čovjek
u kojoj je prijatelj ostao ležat
ko na ledu, do Sudnjega dana
u kojoj se povijest obznanila po Barabi
u kojoj ga je rulja opet odabrala
da joj bude spasiteljem

Ostali ste sjediti na dvije pole
od kojih obje plamte ognjem

Zato je meni i dan-danas među vama hladno
Sve su negdašnje topline potrošene

Molim vas, zatvorite vrata
ja u vašem svijetu
zebem

PostScriptum: NAPUTAK KAKO VIDJETI KAZNIONICU IZNUTRA

Lijevo od ulaza, u zatvorskoj kaznenoj samici, u ledenom, metrima visokom podrumu, s rešetkastim prozorom pri samom vrhu radi malo zraka unutar memljiva starog austrijskog zdanja, uz ogroman željezni krevet bez madraca i postelje, i uz ogromnu posudu za nuždu koju ću ranom zorom, u pratnji stražarke, morat nosit na istresanje u jamu s koje najprije valja pomaknut teški kameni poklopac, provela sam zimsku noć ("Sarajevske olimpijade"), iz koje više nikada nisam izašla među ljude.

U njoj se ledila moja krv, i moja vjera u čovjeka. Dokrajčit će je fočansko puštanje na samrtničku "slobodu", pa onda rat, i u njem. . .

Čekam ovrhe, slušam tekno-raspamećujuće buke iz kafanskog prizemlja moje Muvekita ulice, učim od IVZ. kako se kalilo bezumlje historije, poplave me tješe... jer sve dok ima opomene, ima i nade da se čovjek prene... ali robAllahov neda, on bi i Boga s Njegova prijestolja, ili bar da malo sjedne i na tu od "dvije stolice, koje obje" (pjevao je nekad u pjesmi posvećenoj meni) "gore u vatri".

Šta još da dodam? Ja sam međ' vama već odavna mrtva, samo me još čeka pljenidba mog zemnog posjeda od strane nezasitog uzurpatora sarajevo-stanova, i još kriminalnijih sudova i vlasti, i ovrha moga tijela, na koju vrebaju grobovi, jer i oni primaju naknadu za svoj posao.

A ono što se vraća izvoru, Božiji duh, *rûh*, koji je udahnuo u me još u majčinoj utrobi, to ni jedna ljudska grabež ne može zaposjest.

Njemu slava i hvala na ovom danu rođenja Imam Huseina, mir s njim! jednog od najodabranijih "gubitnika" bitke s ljudima ikad!

Ni Sam Svemilosni Bog
nije pristao biti Prijateljem obojice
i žrtve, i zlotvora
Ko je ikad bio na nekoj Kerbali
zna da je to i Čovjeku uistinu - nemoguće

(Zatvor/Kaznionica, Sarajevo, Muvekita samica, 01. lipnja/juna 2014.)